

– Абе ти луд ли си – защо не убиеш тази змия, че да ѝ вземеш всичките жълтици и да станем още по-богати?!

Яшар нали бил много добър, казал ѝ:

– Недей бе, жена, какво ти е сторила змията? Не мога да я убия така!

– Не, ще можеш, ще я убиеш!

Вдигнал ръце Яшар, примирил се. Отишъл на пасището, засвирил, излязла змията. Посегнал той с тоягата си, замахнал да я удари, но успял само да ѝ скъса опашката. Избягала змията, скрила се. Върнал се Яшар в къщи обаче пари вече няма. Отчаял се човекът, заплакал, но нямало какво да прави. Започнал да продава каквото бил купил с парите на змията. Върнал се пак на същия хал, станал си пак същия бедняк.

Един ден, решил той срам-не срам да се помоли на змията. Отишъл на пасището и засвирил. Явила се змията. Казал ѝ Яшар:

– Хайде пак да бъдем побратими, пак да си помагаме един на друг.

– Аз нали ти казах на никого да не казваш – и на жена си даже да не казваш. Добре, ще направя едно изключение, но искам да доведеш единствения си син да го помилвам малко. Тогава ще бъдем побратими.

Отишъл си той със радост и се върнал със сина си. Докато го видяла змията, ухапала го и момчето умряло. Отчаял се Яшар, заплакал. Върнал се в къщи, но жена му като видяла, че детето е умряло, спукало ѝ се от мъка сърцето. Останал човекът сам самичък на този свят. Минало се доста време. Никаква надежда не останала за него. Отишъл пак при змията:

– Моля ти се, нека пак да бъдем приятели!

– Сетиш ли се за сина си, ще си спомняш, че той е умрял, защото за съм го ухапала. Погледна ли си аз опашката, ще се сетям, че я няма, защото ти я откъсна. Ти ще ме мразиш, а аз ще мразя теб. Никога повече няма да можем да бъдем побратими.

